

Самокосовъ. Бихъ желалъ да съмъ слънце за да съгрѣвамъ душата ти; да събудя пролѣтътъ на душата ти; да извикамъ тръпкитѣ на обаянието.

(Цѣлуватъ се и оставатъ дълго опиянени)

Чапразова. (вдига глава и въздъхва)

Самокосовъ. Защо такава въздишка?

Чапразова. Незнамъ. Азъ съмъ толкова щастлива, а все ми се струва, че нѣкаква невидима ржка посѣга върху насъ!

Самокосовъ. Махни ржка и нищо не искай да знаешъ.

Чапразова. (Като го прегръща). Какъ благотворно ми действуватъ твоитѣ думи. Говори ми, шепни ми—Думитѣ ти сж сладость за съмненията на моето сърдце.

Самокосовъ. Готовъ съмъ предъ цѣль свѣтъ да застана съ тебе и да извикамъ, колкото сили имамъ: Елена е моя и моя ще бжде.

Чапразова. Ахъ, колко съмъ щастлива! Тѣй съмъ щастлива, . . Но ако моя мжжъ!

Самокосовъ. Твоятъ мжжъ е само сѣнка предъ мене. Когато ние сме умни—той никога нѣма да узнае тайната.

Чапразова. Не ли? Не ли? Така е! Пкъ най-сетне, ако узнае и доде до разводъ—ти.

Самокосовъ. Разбира се. Всѣкога азъ съмъ съ тебе.

Чапразова. (трогнато). Колко силна се чувствувамъ съ тебе!.. Ахъ, чрезъ тебе.—Това ще бжде разковничето, за да позная себе си.

Самокосовъ. (стиска ѝ ржцетъ). Да, азъ тръпна, когато си помисля. . .

Чапразова. Само че знаешъ какво!

Самокосовъ. Какво?